

Avvisningen

Han ville uppenbarligen inte förstå att han skulle lämna landet. Vi förde in honom i bilen efter att närmast ha tvingat honom att packa ihop sina saker. Afghanistan. Där var han född, därifrån hade han flytt och dit skulle han återvända. Vårt land kan inte ta emot alla människor som kräver att få hjälp här, det skulle inte gå.

I bilen satt han tyst mellan oss med ett sammanbitet uttryck som bådade illa. I lägenheten hade han ropat att han hellre dog än han återvände, och sedan hade han plötsligt blivit alldeles tyst. Jag föredrar dem som pratar, dem vet man var man har. Sådana där tysta människor kan tänka ut all möjligt utan att man har en aning om vad som försiggår. Jag bytte en blick med min kollega, som jag har jobbat med i åtskilliga liknande ärenden och såg att han tänkte som jag.

Vi tog oss igenom flygplatsentrén och fram till incheckningsdisken utan större problem, förutom att mannen ville gå på toaletten.

– Det gjorde du i lägenheten, svarade min kollega kort. Du får hålla dig tills vi är på planet.

Mannen, Asef hette han visst, mumlade om mänskliga rättigheter, men han fann sig i beslutet och traskade vidare med oss gående tätt intill honom på var sin sida.

Inne i planet blev det dock problem. I samma ögonblick som vi steg ombord började han gapa igen:

– Jag måste tala med kaptenen! Kaptenen! Nu!

Vi hade sett till att vara de första som steg på planet för att i ro kunna sätta oss på våra avskilda platser, men de passagerare som nu började strömma in såg oroligt på oss.

– Var nu tyst, sade jag lågt till honom. Flygkaptenen har fullt upp med annat.

– Hjälp! fortsatte han att skrika. Hjälp, de tar livet av mig!

En av flygvärdinnorna kom bort till oss.

– Ni måste hålla er lugna, annars kommer de andra passagerarna att kräva att ni stiger av.

En sådan korkad människa, tänkte jag, det är ju just vad han vill.

– Vi är från kriminalvården, och vi sköter det här, sade jag och visade fram min legitimation.

Värdinnans läppar smalnade och hon gick iväg mot dörren till personalutrymmena, medan mannen skrek värre än någonsin, antagligen uppmuntrad av flygvärdinnans inpass.

– De dödar mig! Låt mig tala med kaptenen!

Vi höll ned honom i passagerarsätet, men han fortsatte kämpa och skrika, och jag försökte lågt tala honom till rätta.

– Lägg av för i helvete, det hjälper ingenting. Du kommer att lämna det här landet, vare sig du vill eller inte. För din egen skull är det bäst att du samarbetar.

Då skrek han ännu värre. Vi pressade honom framåt och nedåt i sätet tills ropen klingade av i brist på luft och höll honom så en stund. När vi släppte upp honom började han omedelbart skrika igen, och nu såg jag att det kom allt fler oroliga blickar från de andra passagerarna. Vi tryckte honom framstupa i stolen igen, och den gången höll vi honom där länge.

När vi lossade greppet rätade han inte upp sig självmant. Byte av taktik, tänkte jag, det har man varit med om förut – nu låtsas han vara medvetlös. Jag tyckte dock jag hörde ett grymtande när vi tvingade upp honom i upprätt läge.

– Vad gör ni med honom, ser ni inte att det är en människa som ni behandlar på det där viset?!

En kvinna i trettioårsåldern hade kommit fram till oss och stirrade mig rakt i ansiktet.

– Gå och sätt er, sade min kollega lugnt, vi är från kriminalvården och vi gör bara vårt jobb.

Kvinnan skakade på huvudet och satte sig, men min kollega gav mig en orolig blick.

– Det är något som inte stämmer, han verkar så slapp.

Ännu en simulant, tänkte jag när vi baxade ut honom ur flygplanet, och jag viskade honom åter i örat.

– Okay, du får som du vill, vi avbryter alltihop. Du kan börja samarbeta med oss igen. Det blir ingen avvisning.

Men Asef svarade inte, för Asef var död.

*

*(Hastigt och sparsamt redigerad skiss utifrån Metroartikel 2016-11-29:
Farligt grepp vid tvångsutvisningar.)*